Sagen. Og endelig kan man ty til den Hjælp, der hedder: den offentlige Mening. Naar usædelige og usunde, ophidsende Billeder fremvises for Ungdommen, bør vedkommende Fremviser sættes offentlig i Gabestok.

Før alle disse Veje har vist sig ufarbare, er der ingen Grund til for D. K. at drive Biografteatre. Thi man maa uvilkaarlig tænke: Denne Gang er det Biografteaterprojekt, der er fremme — hvad bliver næste levende Billede!

Elna Hansen.

Janushovedet.

—:—

Vi har tidligere her i Bladet haft Lejlighed til at paavise, hvorledes et bestemt Dagblad kunde erklære sig for Tilhænger af Kvinders fulde borgerlige Ligestilling med Mænd og paa samme Tid i sine Spalter rendyrke og fremelske en Kvindetype, som om den virkelig blev den sejrende, vilde gøre enhver Bestræbelse for at skaffe Kvinderne Indflydelse i det offentlige Liv til en Forbrydelse. Vi anbefalede vedkommende Dagblad at træffe Valg mellem disse to modsigende Standpunkter og vise Offentligheden, hvilket Ansigt der var det rette. Bladet indsaa det fornuftige i dette Forslag og den halvt idiotiske, helt letfærdige Kvindeskabning forsvandt af dets Spalter.

I den sidste Tid er vi imidlertid igen blevne stillede overfor Janushovedet med de to Ansigter i den københavnske Presse, og til vor store Forbauselse dukker Hovedet denne Gang op i et Blad, som ellers har vist Kvindesagen i Almindelighed og Dansk Kvindesamfund i Særdeleshed megen Interesse og ogsaa blandt sine Medarbejdere tæller flere af denne Sags bedste Kræfter, nemlig „Hovedstaden". De af vore Læsere, som var med ved Fællesmødet i Rønne, vil erindre den udsøgte Opmærksomhed „Hovedstaden" viste Dansk Kvindesamfunds „Rigsdag" ved at sende sin særlige Korrespondent, der gav udførlige Oplysninger om alle tre Dages Forhandlinger, ledsagede af Gruppebilleder og Portræter, og ved hver Dag at lade Bladet omdele gratis til Mødets Deltagere. Vi maatte tro, at vi i „Hovedstaden" havde en fuldtro og forstaaende Ven og Meningsfælle. Imidlertid sker det mærkelige, at Bladet for nogen Tid siden indeholder en redaktionel Spidsartikel, hvori der paa det løseste Grundlag rettes en meget overlegen og affejende Kritik mod Kvindebevægelsen her i Landet, og da det er Dansk Kvindesamfund, som hovedsagelig bærer Skylden og Æren for denne Bevægelse, maatte Kritiken hovedsagelig ramme os. Vi beskyldtes for at arbejde nogle Planer over Jorden, for kun at beskæftige os med principielle Spørgsmaal og ikke at have Tid og Hjerte tilovers for vore ulykkelig stillede Medsøstre, i dette Tilfælde Syerskerne.

Der er forsaavidt ingen Grund til at opholde os videre ved disse Beskyldninger, som er saa haarrejsende uvederhæftige og røber en saa komplet Uvidenhed om Dansk Kvindesamfunds Arbejde — de egner sig kun til at smile bort —, men det, vi ønsker at paatale og paa det alvorligste misbillige, er, at denne Artikl, som skyldes en Medarbejder, der aabenbart har ligesaa lidt Sympati for som Kendskab til Kvindesagsarbejdet her hjemme, at den faar Lov til at staa redaktionel, uden ansvarshavende Navn under, saaledes at Redaktionen selv paatager sig Ansvaret for dens Indhold og derved vender et helt andet Ansigt mod Dansk Kvindesamfund og Kvindesagen, end det Ansigt, som smilede saa venlig til vore Førere og vore Forhandlinger paa Fællesmødet i Rønne. Vi kan naturligvis ikke forlange at alle, som skriver i „Hovedstaden", skal nære venlige Følelser for Kvindebevægelsen, men vi vil henstille til den ærede Redaktion, at fremtidige Angreb paa Kvindesagen maa staa for Indsenderens egen Regning, saaledes at vi ikke skal mistænke „Hovedstaden" for at se paa denne Sag med to Ansigter.

Bortadoptering og Plejeanbringelse af Børn.

—o—

Jeg maa slutte mig til Johanne Carstensens Beklagelse af, at Diskussion var udelukket ved Mødet den 25. Nov. i Grundtvigs Hus. Som den, der rejste Spørgsmaalet: Misbrug ved Adoption, hvor Barnet er Midlet, Pengene Maalet (se Kvinden og Samfundet, Nr. 6 1910) kunde jeg have ønsket, at de Veje, jeg dengang nævnede, var blevne fremdragne paany. Med de Erfaringer for Misbrug, jeg sidder inde med, mener jeg, at den Ordning, som bedst vil gavne og hjælpe ulykkelige Mødre og uskyldige Børn, er: *Ingen Udbetaling en Gang for alle,* men Pengene sat fast, saaledes at kun en lille Del udbetales aarlig. Kan der kun udbetales en lille Sum aarlig, vil Misbrug af Børn formindskes betydelig, og dog ikke hindre gode Mennesker i at adoptere. Jeg har senere hørt, at der er en Lov, som bestemmer dette; den maa vel kunne skaffes frem, og hvis den kan omgaas, skærpes. Dansk Kvindesamfund bør have sin Opmærksomhed henvendt paa at hindre Misbrug for hele Landet. — Det kom ikke frem paa Mødet, om autoriserede Bureauer skal findes over hele Landet eller kun i København. At Adoptivbørn og Børn i Dagpleje maa under Tilsyn, betragter jeg som en Selvfølge.

København, 16. Decbr. 1913.

Ulrikke Mathiesen.

Striden i Københavns Orkesterforening.

—o—

I „Dansk Musikertidende" for December Maaned svarer Formanden for „Danske Musikeres Landsforbund", Hr. O. A. Røder, paa den Artikel, som vi omtalte i vort Nummer 20, og i hvilken „Dansk Musikertidende" for November behandler Spørgsmaalet om Kvinders Optagelse i Københavns Orkesterforening. Efter først at have paatalt det ukorrekte i, at Formanden for Københavns Orkesterforening, der tillige er Redaktør af Medlemsbladet, har ladet den paagældende Artikel fremkomme som en *redaktionel* Artikel, slaar Hr. R. med al ønskelig Tydelighed fast, at Artiklen ikke maa opfattes som et Udtryk for alle danske, organiserede Musikeres Opfattelse, og han *„vil derfor paa Forbundets Vegne herved tage den størst mulige Afstand overfor den overlegne og for de kvindelige Musikere nedsættende og hoverende Tone, som gaar gennem hele Artiklen, den maa i alle Maader staa for Københavns Orkesterforenings og dens Formands, Hr. Fischers Regning."**)

Hr. R. forudser en meget skarp Konkurrence fra de kvindelige Musikere i København og mener — i Modsætning til Hr. Fischer — at den økonomiske Kamp, som dette naturligt maa føre til, ingenlunde bliver let at ride af.

Formanden for Københavns Or-

*) Fremhævet af os.